

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

4698
3
14070

4646
272
4790
14070

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΣΤ. — ΤΕΥΧΟΣ 66

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1913

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀνταλλαγή μετοχῶν καὶ ἔκδοσις νέου κεφαλαίου

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων ἀπεράσισε τὴν 21 Μαρτίου / 3ην Ἀπριλίου 1913 :

1ον) Ὅπως υποβιβασθῆ τὸ Ἐταιρικὸν Κεφάλαιον ἐκ δραχ. 60,000,000 εἰς δραχ. 45,000,000 διὰ τῆς ἄρσεως ἀπὸ τῆς κυκλοφορίας 150,000 μετοχῶν ἐκ τῶν νῦν ὑφισταμένων 600,000, αἰτίνες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνταλλαγῆσονται μὲ 450,000 μετοχὰς ἴσης ὀνομαστικῆς ἀξίας.

2ον) Ὅπως τὸ οὐτως υποβιβασόμενον κεφάλαιον ἀποκατασταθῆ ἐκ νέου εἰς 60,000,000 δραχ. διὰ τῆς ἔκδοσεως 100,000 νέων μετοχῶν ὀνομαστικῆς ἀξίας 100 δραχμῶν ἑκάστης.

Ἡ ἀνταλλαγή θέλει ἐνεργηθῆ κατ' ἀναλογίαν τριῶν νέων μετοχῶν πρὸς τέσσαρας παλαιάς. Κλάσματα μετοχῶν δὲν θὰ δοθῶσι. Συνεπῶς οἱ κομματαὶ ἀριθμοῦ μετοχῶν μὴ διαιρούμενον διὰ τοῦ τέσσαρα ὀφείλουσι νὰ λάβωσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὥπως καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀνταλλαγή δι' ἀκεραίων ἀριθμῶν μετοχῶν, πρὸς τοῦτο δὲ τὰ κάτωθι Ἰδρύματα θὰ ὦσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μετόχων ὥπως τοῖς διευκολύνωσι τὴν ἀγορὰν ἢ πώλησιν τῶν ἐλλειποσῶν ἢ πλεοναζουσῶν αὐτοῖς μετοχῶν πρὸς ἐπιτιμῶν ἀριθμοῦ διαιρούμενον διὰ τοῦ τέσσαρα.

Αἰτήσεις πρὸς ἀνταλλαγὴν εἰσὶ δεκταὶ ἀπὸ τῆς 6)19 Μαΐου μέχρι τῆς 18)31 Δεκεμβρίου 1913, παρὰ τοῖς κάτωθι Καταστήμασι.

Παρὰ τῆ Τραπεζῇ Ἀθηνῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ παρὰ τοῖς διαφόροις ὑποκαταστήμασι αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Ἐν Γαλλίᾳ. — Παρὰ τῆ Τραπεζῇ τῆς Παρισιῆς Ἐνώσεως.

Μετὰ τὴν 18)31 Δεκεμβρίου 1913 ἡ ἀνταλλαγή δὲν θὰ δύναται νὰ γίνῃ παρὰ μόνον εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἀπὸ τῆς 6)19 Μαΐου 1913 αἱ 600,000 παλαιαὶ μετοχαὶ δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις· τὰ δὲ μερίσματα θὰ ὦσι πληρωτέα μόνον ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῶν μερισματοποδείξεων τῶν νέων μετοχῶν.

Ἀύξησης τοῦ κεφαλαίου. — Ἀντάμει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἣτις τῷ ἐδόθη, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπεράσισε ὥπως προβῆ εἰς τὴν ἔκδοσιν 150,000 νέων μετοχῶν εἰς τὸ ἄριστον.

Αἱ μετοχαὶ αὗται θὰ δικαιῶνται εἰς μερίσμα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν, ἦτοι δραχ. 100, θέλει καταβληθῆ :

Δραχ. ἢ Φρ. 25 ἄμα τῇ ἔγγραφῇ.

Δραχ. ἢ Φρ. 75 ἄμα τῇ κατανομῇ, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ τῆς 7)20 Ἰουνίου καὶ 17)30 Ἰουνίου 1913.

Αἱ νέα μετοχαὶ θὰ δικαιῶνται εἰς τόκον πρὸς 5 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς 19)1 Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1913.

Αἱ 150,000 αὗται μετοχαὶ θέλουσι κατὰ προτίμησιν δοθῆ εἰς τοὺς παλαιούς μετόχους εἰς οὐδὲ χορηγεῖται :

1ον Δικαίωμα ἔγγραφῆς, μὴ ὑποκειμένης εἰς μείωσιν (irreductible) κατ' ἀναλογίαν μὴς νέας μετοχῆς ἐπὶ τριῶν κατεχομένων ἤδη, μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀνταλλαγὴν συνετελεσθῆ τῆς μειώσεως τοῦ Κεφαλαίου.

2ον) Δικαίωμα ἔγγραφῆς ὑποκειμένης εἰς μείωσιν (reductible) ἐπὶ τῶν μετοχῶν ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἤθελε τυχὸν ἐξασηθῆ τὸ ὡς ἄνω δικαίωμα τῆς μὴ ὑποκειμένης εἰς μείωσιν ἔγγραφῆς (souscription irreductible).

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐν Παρισίᾳ Τραπεζῆς τῆς Παρισιῆς Ἐνώσεως ἐπιφυλάσσει νὰ ἀποφασίσῃ, ἂν ὑπάρξῃ ἀνάγκη, τὴν γεννησομένην ἐπὶ τῶν ἐπιδικαιωμένων μειώσεως αἰτήσεων κατανομήν ἀνάλογως τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς μείωσιν ἔγγραφῶν.

Ἐκ τῶν κατοβολῶν αἰτίνες ὀφείλουσι νὰ γίνωσι ἄμα τῇ κατανομῇ τῶν νέων μετοχῶν ὅσοι γίνωσι μετὰ τὴν 17)30 Ἰουνίου 1913 θὰ ὑπόκεινται εἰς τόκον ὑπερημερίας πρὸς 6 ο)ο ἐτησίως.

Ἐγγραφαὶ θὰ γίνωσι δεκταὶ ἀπὸ τῆς 6)19 Μαΐου μέχρι τῆς 25)7 Ἰουνίου 1913, εἰς τὰς θυροδᾶς τῶν ὡς ἄνω ὑποδεικνυμένων Καταστημάτων.

Εἰς τοὺς ἔγγραφομένους θὰ δίδονται ἀποδείξεις, αἷτινες θὰ ἀνταλλάσσονται διὰ προσωρινῶν τίτλων ἄμα τῇ καταβολῇ τοῦ ἐκ φρ. 75 ἀντιτίμου τῆς δευτέρας δόσεως τῶν κατανεμηθέντων ἑκάστη ἔγγραφῇ τίτλων, ἣτις καταβολὴ θὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ τῆς 7)20 καὶ 17)30 Ἰουνίου 1913.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ Π. Α. Π.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

Πρὸς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Μετόχων Τῆς 8ης Ἀπριλίου 1913.

Ἐπιβόλλομεν ὑπὸ τὴν κρίσιν ὑμῶν, Κύριοι Μέτοχοι, συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τὸν Ἰσολογισμόν τοῦ λήξαντος ἔτους 1912 μετὰ προτάσεως διανομῆς μερίσματος ἐκ δραχμῶν 6.50 κατὰ μετοχὴν.

Αἱ ἡμέτεροι εἰσπράξεις ἐξηκολούθησαν βελτιούμεναι κατὰ τὴν λήξαντος χρόνον ἀνελεθῶσαι εἰς δραχ. 7,396, 273,71, ὑπερβάσαι τὸ πρότερον ἤδη τὰ 7 ἑκατομμύρια ἐν ὅλῳ καὶ παρουσιάζουσαι αὐξήσιν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων ἐν σέσει μὲ τὰς τοῦ προηγούμενου ἔτους ἐκ δραχμῶν 584,254,86 ἢ μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ φόρου τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῶν εισιτηρίων, αὐξήσιν τῶν καθαρῶν εἰσπράξεων ἐκ δραχμῶν 544,643,81.

Ἡ ἐξ ἐπιβατῶν καὶ ἀποσκευῶν αὐξήσις τῶν ἀκαθαρίστων ἡμῶν εἰσπράξεων ἀνῆλθεν εἰς δραχ. 615,190. 05, ἐνῶ ἀντιθέτως αἱ εἰσπράξεις ἡμῶν ἐξ ἐμπορευμάτων ἐμειώθησαν κατὰ δραχ. 30,225.—

Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἐξ ἐπιβατῶν αὐξήσιν τῶν ἡμετέρων εἰσπράξεων, αὕτη ὀφείλεται κυρίως μὲν εἰς τὴν καθόλου ἀνάπτυξιν τῆς κινήσεως ἐπιβατῶν ἐν μέτρῳ δὲ καὶ εἰς μείζονα κίνησιν ἐφεδρῶν καὶ στρατιωτικῶν σωμάτων λόγῳ τῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ τοῦ πολέμου.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐξ ἐμπορευμάτων μείωσιν τῶν ἡμετέρων εἰσπράξεων, αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν τῶν τεσσάρων τελευταίων μηνῶν τῆς ἡπλόγου χρήσεως καὶ λόγῳ τῆς ἐπὶ 15 ἡμέρων, διαρκούσης τῆς ἐπιστρατεύσεως, πλήρους διακοπῆς τῶν μεταφορῶν ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς μετέπειτα σχετικῆς στασιμότητος τοῦ ἐμπορίου. Ἡ ἐκ τῶν λόγων τούτων μείωσις τῶν ἡμετέρων εἰσπράξεων εἶναι μάλιστα πολλῶ μείζον τῆς τελικῆς ἐμφαινομένης, ἀφ' οὗ μέχρι τῆς ἐπιστρατεύσεως οὐ μόνον μείωσιν εἰσπράξεων ἐξ ἐμπορευμάτων ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ αὐξήσιν ἐκ δρ. 59,404,30.

Αἱ δαπάναι ἐκμεταλλεύσεως ἀνήρχοντο κατὰ τὸ ἔτος 1911 εἰς δρ. 3,726,070.94, ἐξ ὧν ὅμοιος δέον νὰ ἀφαιρηθῇ ἡ ἐκ 15,000 δρ. ἀμοιβῆ τοῦ Δ. Συμβουλίου, ἣτις κατὰ τὴν ὑπόλογον χρῆσιν κατελογίσθη εἰς ἕτερον κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Γενικὰ ἔξοδα κ.τ.λ.» περὶ οὗ περαιτέρω καὶ συνεπῶς ἔχομεν διὰ τὸ 1911 δαπάνας ἐκμεταλλεύσεως κυρίως εἰπεῖν ἐν ὅλῳ δρ. 3,711,070.94 ἐναντι δαπανῶν ἐκμεταλλεύσεως διὰ τὴν ὑπόλογον χρῆσιν 1912 ἐκ δραχ. 3,991,967.97, παρουσιαζομένης οὕτως αὐξήσεως τῶν καθαρῶν δαπανῶν ἐκμεταλλεύσεως ἐκ δρ. 190,897.03.

Ἡ αὐξήσις αὕτη προήλθε.

Ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐκμετ. διὰ δρ. 55,782,43 ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐλξ καὶ ὄγκου «119,570,60 καὶ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς συντ. γραμμῆς » 8,484,17 τοῦ ὑπόλοιπου ὀφειλέτου εἰς μικρὰς αὐξήσεις τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν.

Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν αὐξήσιν τῶν δαπανῶν τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὕτη ὀφείλεται τὸ μὲν εἰς αὐξήσεις μισθοδοσιῶν τοῦ προσωπικοῦ λόγῳ ἀρχαιότητος, τὸ δὲ καὶ εἰς αὐξήσεις τῶν ἀμοιβῶν τοῦ λόγῳ μείζονος χιλιμετρικῆς διαδρομῆς τῶν ἄμαξο-

στοιχῶν, καὶ τέλος λόγῳ ἐκτάκτων ἀμοιβῶν αὐτοῦ συνεπέως ὑπερμέτρου, ἕνεκα ἐπιστρατεύσεως, ἐργασίας.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐλξ καὶ ὄγκου ἢ αὐξήσις τῶν δαπανῶν ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν κατὰ 7 δραχ. αὐξήσιν τῆς τιμῆς τῶν γαιανθράκων, ἰσοδυναμοῦσαν ἐπὶ τῆς ἐτησίας ἡμῶν καταναλώσεως ἐκ 15,500 τόννων εἰς 108,500 δρ. καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον εἰς δαπάνας Ἐλξ καὶ ὄγκου λόγῳ μείζονος χιλιμετρικῆς διατελοῦσιν ὀλίγων κερδῶν πρὸς διανομὴν ἐκ δραχμῶν 1,389,062.44, ἐξ ὧν προτείνεται ὑμῖν κ. Μετόχοι ἡ διανομὴ μερίσματος δρ. 650 κατὰ μετοχὴν ἐπὶ τῶν 124,049 ἐν κυκλοφορίᾳ μετοχῶν.

Ἐνεργουμένων δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὀριζομένων κρατήσεων καὶ ἀφαιρουμένων τῶν ἐπὶ τῶν διανεμομένων κερδῶν φόρων τοῦ Δημοσίου παντὸς εἶδους, ἀπομένει ὑπόλοιπον κερδῶν ἀδιανεμητῶν ἐκ δρ. 403,313.09.

Θεσπίζον τὴν νέαν ταύτην μορφήν τοῦ ἀδιανεμητοῦ ὑπόλοιπου κερδῶν τὸ Συμβούλιόν σας καὶ ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις φρονοῦσιν ὅτι λαμβάνουσι προσθέτως εἰς ὅσα ἤδη ἔλαβον, νέον μέρος προνοίας ὑπὲρ τῶν Μετόχων, καθόσον, ἐὰν ὡς ἐπιζόμεν τὰ κέρδη τῶν μελλουσῶν χρήσεων ἐπιτρέψωσι σὺν τῇ ἀναλόγῳ βελτιώσει τοῦ μερίσματος καὶ σοβαρᾶν τοῦ ἀδιανεμητοῦ ὑπόλοιπου ἐνίσχυσιν, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμεύῃ οὐ μόνον ὡς κεφάλαιον κινήσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ καλύπτῃ πᾶσαν ἀπρόοπτον μείωσιν τῶν εἰσπράξεων, ρυθμίζον τὸ μέρος. Ταῦτοχρόνως ἐκ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου τὸ Συμβούλιόν σας φρονεῖ ὅτι εἶναι ὀρθότερον νὰ λαμβάνωται ἐφεξῆς τὰ ἀναγκαῖα δι' ἀνανέωσιν τροχαίου ὄγκου καὶ ἔργων γραμμῆς ποσὰ καταρρομένης τῆς εἰδικῆς διὰ τὸν λόγον τοῦτον προβλεψέως, ὥπως οὕτω καταστῆ ἀνεπίδεκτος ἀμφισβητήσεως ἡ ἐκ τῶν κερδῶν τῶν Μετόχων προέλευσις τῶν ταυτήτης φύσεως δαπανῶν.

Σχετικῶς μὲ τὰ νέα ἔργα καὶ προμηθεῖας ἀνακινουμένων ὑμῖν, ὅτι αἱ ὑπόλοιποι 7 ἀγμάμαζαι, ἐξ ὧν δύο ἰσχυροτάτου τύπου, διὰ τὴν γραμμὴν Τριπόλεως ἀφίκοιτο καὶ ἐτέθησαν ἐν ἐκμεταλλέσει, ὡς ἐπίσης ἀφίκοιτο καὶ 20 ἀνοικτὰ βαγόνια ἐμπορευμάτων, ἐντὸς δὲ τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀναμένονται καὶ τὰ παραγγελθέντα ἐν Βιέννῃ ὀχήματα ἐπιβατῶν.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰς μονίμους ἐγκαταστάσεις, συμπληροῦνται ἐντὸς ὀλίγου χρόνου αἱ ἀφορῶσαι τὸν νέον σταθμὸν διανομῆς καὶ ληχανοστάσιον ἐν Πειραιεὶ ὡς καὶ τὸ α' μέρος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Κεντρ. Ἐργοστασίου, συμπληροῦνται δ' ὅμοιος ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καὶ αἱ προσθηκαὶ καὶ βελτιώσεις διαφόρων σταθμῶν καὶ ἀποθηκῶν ἐμπορευμάτων. Ἐκ τῶν νέων οἰκοδομῶν σταθμῶν ἐπερατώθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς κοινὴν χρῆσιν οἱ νέοι σταθμοὶ Ἀγίων Θεοδώρων καὶ Φυχίων (Μυκηνῶν), αἱ δὲ ἐργασίαι τοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν βαίνουσι ὁμαλῶς. Ἐπῆλθε δὲ τέλος καὶ ἡ ἀναγκαῖα συνεννόησις μετὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν θέσιν τοῦ νέου σταθμοῦ Πατρῶν ἐπιτελεμένης τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιστρατεύσεως ἡ Διεύθυνσις καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς ἡμετέρας Ἐταιρίας ἐν ἐπιγνώσει τῆς σημασίας, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχη διὰ τὸ Κράτος ἡ ταχεῖα καὶ κανονικὴ λειτουργία τῶν στρατιωτικῶν μεταφορῶν, ἐργασήσαν μετ' ἀδιαπίπτου ζήλου καὶ προθυμίας, εὐεπιστοῦμεν δὲ ὅτι ἡ Ἐταιρία ἡμῶν ἀντεπεκρίθη τελείως εἰς τὰς προσδοκίας, ἃς τὸ Γεν. Ἐπιτελεῖον ἐβάσειεν ἐπ' αὐτῆς. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν καὶ τοῦ ἐργοστασίου διέδρασαν ἡ ἡμετέρα Ἐταιρία πρὸς τὴν Ἐταιρίαν τῶν Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὥπως ἐνίσχυσον τὰς ὑπηρεσίας αὐτῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιστρατεύσεως.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΝΕΣΤΛΕ ΑΛΕΥΡΟΝ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ φαρμακευπορεῖα. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσφ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

ΚΟΣ ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ

και του πολέμου. Τέλος και περι το πέρας της Μακεδονικής εκστρατείας, αιτήσεται της Κυβερνήσεως, διεθέσασιν πλήρη ομάδα μηχανικών, εργοδηγών και τεχνιτών υπό την επίβλεψιν των οποίων έπεσκευάσθησαν αι περι την Θεσσαλονίκην καταστραφείσαι υπό του έχθρου γέφυραι.

Συνοψίζοντες θεωρούμεθα ευτυχεις δυνάμενοι να σάς είπωμεν, ότι η ήμετέρα Έταιρία έχουσα άρτιον οργανισμόν, επέτελεσε το καθήκον αυτής ως Έλληνική Έταιρία, κατά την περίοδον της επιστρατεύσεως και του πολέμου χάρις εις τον άμείωτον ζήλον και την φιλοπατρίδα αυταπαρνησιν όλου του προσωπικού αύδομηής των ήμετέρων άμαξοστοιχιών.

Καθόσον άφορα τέλος την αύξισιν των δαπανών της ύπηρεσίας της συντηρήσεως αυτή θφείλεται αποκλειστικώς εις αύξισιν της τιμής των στρωτήρων.

Σχετικώς με τας προβλέψεις ήκολουθήσαμεν και κατά την σύνταξιν του Ίσολογισμού της ύπολόγου χρήσεως την αυτήν τακτικήν ένεργήσαντες κρατήσεις των αυτών περίπου ποσών δι' όλας τας προβλέψεις πλην της ειδικής δι' άνανέωσιν τροχαίου ύλικού και έργων γραμμής περι ης άνανέωσεως προνοούμεν ήδη άλλως.

Ούτως έγένετο πάλιν η πρόβλεψις εκτάκτων έργων και εκτάκτων δαπανών εκ δραχ. 85,000 ως και κατά τα προηγούμενα έτη, πλην επειδή έδαπανήθησαν κατά την ύπόλογον χρήσιν δραχμαί 89,296,86 (κυρίως λόγω δυσαναλόγων δαπανών προς επανόρθωσιν ζημιών της γραμμής εκ πλημμυρών άνελθουσών εις δραχ. 60,000), το άπομένον καθαρόν ύπόλοιπον του κεφαλαίου τούτου το εις νέον μεταφερόμενον εύρίσκειται ήλαττωμένον έν σχέσει με το περισυνόν κατά 4,296,86 δρα.

Δι' αποζημιώσεις άτυ ζημιών και εκτέλεσιν δικαστικών αποφάσεων έγένετο πρόβλεψις δραχ. 30,000 (άντι των 35,000 άς εκρατήσαμεν πέρυσιν). επειδή όμως έδαπανήθησαν κατά την ύπόλογον χρήσιν μόνον δραχ. 8.748 20 μεταφέρονται εις νέον δραχ. 23,915,85 έναντι δραχ. 2,700,05 όσαι τέρυσιν είχαν μεταφερθί κατά το 1911.

Όμοίως δια δαπάνας άνταλλακτικών τεμαχιών κτλ. έγένετο πρόβλεψις δραχ. 110,000, επειδή όμως έδαπανήθησαν κατά την ύπόλογον χρήσιν δραχ. 98,250,43 μεταφέρονται εις νέον εκ του κεφαλαίου τούτου δραχ. 15,733,57 άντι των δραχ. 3,984 όσαι είχαν μεταφερθί κατά το 1911.

Εις την διατύπωσιν του Ίσολογισμού ήμων και δι ης εις την της μερίδος Κερδών και Ζημιών, ένομίσαμεν αναγκαίως τροποποιήσεις τινάς σκοπούσας το μεν να καταστήσωμεν αυτήν εύληπτοτέραν το δε και να κατανείμωμεν εις τα διάφορα τμήματα των γραμμών ήμων δαπάνας μέχρι τούδε άνευ λόγου μη κατανεμομένης.

Ούτω διηρέθη η χρεωστική σελις της μερίδος Κερδών και Ζημιών εις κεφάλαιον κατ' είδος, ήται Δημοσίον, άναλογία Δημοσίον εκ των τυπων εκμεταλλεύσεως, ύπηρεσία δανείων, έξοδα χρήσεως, προβλέψεις κτλ. συγχρόνως δε έδημιουργήθη νέον κεφάλαιον των έξόδων χρήσεως υπό τον τίτλον «Γενικά έξοδα και εισφοραί Έταιρίας εις Ταμεία Συντάξεως και Αυτόβοηθείας», περιλαμβάνον την άμοιβήν του Δ. Συμβουλίου, ασφάλιστρα και τας εισφοράς της Έταιρίας εις τα δύο Ταμεία κατά τα έν τη λεπτομερει άνάλυσει του Ίσολογισμού άναφερόμενα κοινύλια, ύπερ βαρύνει το πρώτον ήδη, ως ώφειλε, τας δαπάνας των τμημάτων αναλόγως του χιλιομετρικού μήκους εκάστου τμήματος.

Συμφώνως με τον ύπό την κρίσιν ήμων ύποβαλλόμενον Ίσολογισμόν τα κέρδη της χρήσεως 1912 άνήλ-

θον εις δραχ. 1,108,478.1 ταύτα δε δομύ με το εκ δραχ. 200,584 32 ύπόλοιπον κερδών της χρήσεως 1911 άποτης, πάσης τάξεως, έφ' ω και δίκαιος έπαινος θφείλεται αυτώ.

Η επέκτασις των όρίων του ήμετέρου Κράτους, κατόπιν των περιφανών νικών, άς κατήγαγον τα ύπό την άρχηγίαν της Α. Μ. του Βασιλέως Κωνσταντίνου ελληνικά στρατεύματα, άναμφιβόλως θέλει επιδράσει εύνοικώς εις την καθόλου άνάπτυξιν των ήμετέρων εκμεταλλεύσεων.

Συμμορφούμενον προς την ύπό ένίων Μετόχων εκφρασθείσαν επιθυμίαν, κατά την τελευταίαν έκτακτον ύμων Γεν. Συνέλευσιν, το Συμβούλιόν σας άνέγραψεν έν τη ήμερησία διατάξει της παρούσης Συνελεύσεως και τροποποίησιν του άρθρου 51, καθ' ήν αι εις αντικατάτασιν των κληρουμένων λόγω άποσβέσεως του μετοχικού κεφαλαίου μετοχών εκδιδόμεναι μετοχαι επικαρπίας θέλουσι δικαιουθαι εις συμμετοχήν επί των κερδών μετά την διανομήν μερισματος 5 δραχ.

Κατά ταύτα ύποβάλλεται ύπό την ψήφον ύμων ή ακόλουθος προ τοποίησις του 2ου έδαφίου του άρθρου 51 του Καταστατικού ήμων.

«Μετά την διανομήν εις τας έν κυκλοφορία μετοχάς μερισματος ίσου προς 5 ο)ο επί του όνομαστικού κεφαλαίου το ύπερβάλλον διανέμεται έξ ίσου εις τε τας έν κυκλοφορία μετοχάς και τας μετοχάς επικαρπίας.»

Έγκρινομένης της τροποποιήσεως ταύτης η νέα διάταξις εφαρμοσθήσεται από του προσεχούς Ίσολογισμού.

Κατά τας άρχάς του τρέχοντος έτους η ήμετέρα Έταιρία ύπεστη μεγάλην άπόλειαν έν τω προσώπω του Προέδρου του Διοικητικού αυτής Συμβουλίου Παύλου Σκουζέ θάνατος έν Μονάχω την 14 Φεβρουαρίου έ. έ.

Ο Παύλος Σκουζές διετέλεσε μέλος του Διοικητικού ήμων Συμβουλίου και Προεδρος αυτου από του έτους 1893, ήγάπησε δε την Έταιρίαν ήμων και άφωσιώθη εις τα συμφέροντα αυτής καθ' όλον το 20-ετές τουτο διάστημα μετ' άδιαπτώτου ζήλου παρασχών αυτή πολλάς όσον και έξόχους ύπηρεσίας.

Το Διοικητικόν Συμβούλιον έν τω προσώπω του άειμνήστου Παύλου Σκουζέ άπόλεσε πολύτιμον συνεργάτην, πεφωτισμένον ιδύντορα των έργασιών αυτου και άγαπητόν δυνάδελφον.

Εις πλήρωσιν της δια του θανάτου του Παύλου Σκουζέ κενουμένης έν τω Συμβουλίω έδρας δύνασθε κ. Μέτοχοι να προβήτε και έν τη παρούση Συνελεύσει ήμων, καιτοι μη άναγραφομένης της εκλογής ενός Συμβούλου έν τη ήμερησία διατάξει, συμμορφούμενοι προς την παρεχομένην ήμιν ειδικώς δια την περίπτωσιν ταύτην έξουσίαν του άρθρου 44 του Καταστατικού.

Καλεισθε επίσης ύπως προβήτε εις την εκλογήν τριών έλεγκτών δια το τρέχον έτος 1913 συμφώνως με τας διατάξεις του άρθρου 45 του Καταστατικού. Οι δια το προηγούμενον έτος έλεγχται εισιν εκ νέου εκλέξιμοι.

Τελευταίως παρακαλούμεν ήμας κ. Μέτοχοι ύπως άφου λάβητε γνώσιν της παραιτέρω λεπτομερούς άνάλυσεως του Ίσολογισμού και της εκθέσεως των κ.κ. έλεγκτών, εγκρίνητε, άν έυαρεστήσθε, τον ύπό την κρίσιν ήμων ύποβαλλόμενον Ίσολογισμόν και την διανομήν μερισματος δραχ. 6 λεπ. 50 κατά μετοχήν επί των έν κυκλοφορία μετοχών, απαλλάσσοντες το Συμβούλιόν σας και την Διεύθυνσιν πάσης ευθύνης επί τημέχρι τούδε διαχειρίσει.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1913

ΤΕΥΧΟΣ 66.

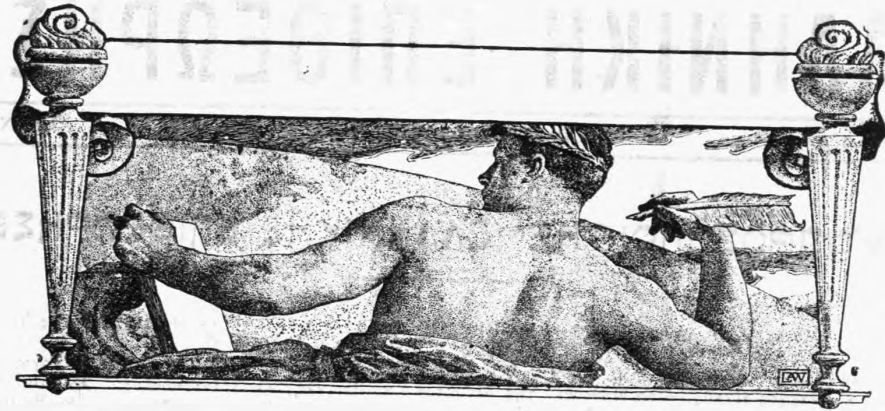
ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.»

Έν Ρωσσίη (Όδησσός) ή Δις Άγγλική Κοκινάκη, Rue Gretslihesaja, No 30.— Έν Λονδίνο Δις Όλγα Παπαδάκη, κ. Παναγιώτης Ίατρίδης.— Έν Μάντσεστερ δ κ. Βασίλειος Κωνσταντινίδης.— Έν Καϊρ-Ζαγιά της Αιγύπτου δ κ. Facous.— Έν Βεννα της Αιγύπτου δ κ. Νέαρχος Παπάς.— Έν Μινσοόρα της Αιγύπτου δ κ. Περικλής Κωνσταντόπουλος.— Έν Simbellawein της Αιγύπτου δ κ. Μιχαήλ Μπαμίας, Ιατρός.— Έν Τάντα της Αιγύπτου δ κ. Περικλής Παπαχριστοδούλου.— Έν Αμποχόστη ή δ κ. Κωνσταντ. Δάνισκας.— Έν Πόρτ-Σαϊς ή Δις Άγλατζ Γεωργιάδου, Διευθύντρια του Παρθεναγωγείου.— Έν Αμμοχώστη ή Δις Έλένη Χατζηπέτρου, Διευθύντρια του Παρθεναγωγείου.— Έν Ασκωσία ή Δις Έλένη Κρήσου, Διευθύντρια του Παρθεναγωγείου.— Έν Αθήναις ή Κκ Έλένη Πούρτζη.— Έν Λεμεσού δ κ. Εύγένιος Ζήνων, Βουλευτής Δικηγόρος.— Έν Πάφω δ κ. Σπυρίδων Μαυρομάτης, Δικηγόρος.— Έν Ίερουσαλήμ δ κ. Μιχάλης Πεσλίδης.— Έν Μουτήλην δ κ. Ροδόλφος Γ. Ράλλης.— Γενικός αντιπρόσωπος έν Κύπρω δ κ. Γ. Παλάμης.— Έν Κερκύρα ή Δις Άγάθη Νικοκάδουρα.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(Έκ παλαιάς φωτογραφίας)

Ὁμολογοῦμεν πολλὰς χάριτας εἰς τὸν ἐπιμελητὴν τῶν χειρογράφων ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ κ. Βολίδην, τὸν ἀκάματον καὶ σοφὸν ἐρευνητὴν τῆς πνευματικῆς κληρονομίας τῶν προγόνων μας διὰ τὴν δημοσίευσιν ἀνεκδότου ἐπιστολῆς τοῦ ἀειμνήστου Κοραῆ ἀπὸ τῶν σελῶν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

Πρὸ 110 ἐτῶν ἀκριβῶς καὶ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ὁ ὑπέροχος Κοραῆς ἀπήλυθεν εἰς τοὺς ἥρωας Σουλιώτας ἐπιστολὴν δι' ἧς ἐνεθάρρουν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐγκατέστησιν καὶ εἰς τὴν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν πίστιν.

Ὅτε ἡ ἐγκατέστησι οὐτε ἡ πίστις ἔλειπεν ἀπὸ τῶν ἠρωϊκῶν Σουλι καὶ σήμερον τὰ ἠρωϊκὰ παλληκάρια, οἱ ἀπογόνοι τιμημένων ἠρώων χαιρετίζουσιν ἐλευθέρως τὸ πολυτίμον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἁγίαν ἐλευθερίαν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει σήμερον τὴν ἀξίαν της, ὅχι ὡς ἱστορικὴ ἀνάμνησις ἄλλων ἐποχῶν, ἀλλ' ὡς ἰσχυρὸν ἐκκέντρισμα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἐπιδιώξεως τῆς γενικῆς ἀναστάσεως τοῦ ἐκ νέου ἀτυχῶς ὑποδουλωμένου γένους. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν αὐτὴν εἰμεθα ὑπερήφανοι διότι δημοσιεύομεν τοιαύτην; ἀξίας ἱστορικῶν ἐγγραφοῦ ἀπορρέον ἀπὸ τὴν μεγάλην διάνοιαν τοῦ ἰδανικωτέρου τέκνου τῆς πατρίδος].

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΟΥΛΙΩΤΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Πρὸς τοὺς ἀκαταμαχῆτους ἥρωας καὶ θερμοὺς τῆς ἐλευθερίας προμάχους, τοὺς κατὰ τὸ Σούλιον εὐρισκομένους ταξίαρχας· χαρὰν, ὕψιαν, κράτος καὶ δύναμιν ἀπὸ τὸν ὕψηλόν τοῦ Θεοῦ βραχίονα.

Φίλοι καὶ ἀδελφοί,

Ἐλαβον τὸ ἀγαπητὸν σας γράμμα, γραμμένον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Ἰουλίου ἔτους παρελθόντος, καὶ τὸ ἔβρεξα ἀναγινώσκων μὲ δάκρυα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς χαρᾶς. Ἐθαύμασα τὴν γενναϊότητα καὶ μεγαλοψυχίαν σας, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐξ ἀκοῆς ἀρχήτερα μαθῶν τὰ ἠρωϊκὰ σας ἀνδραγαθήματα. Ἐκεῖνο δέ, διὰ τὸ ὅποιον, φίλοι καὶ ἀδελφοί, εἰσθε μάλιστα ἀξιοθαύμαστοι, καὶ διὰ τὸ ὅποιον εὐλογεῖ καὶ ἡ ἀόρατος τοῦ Θεοῦ δύναμις τὰ ὄπλα σας εἶνε ὅτι ἔχετε ἐμφυτον εἰς τὴν καρδίαν σας τὴν εὐτυχίαν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Διότι ποτὲ δὲν ὀρθοποδεῖ, μήτε τέλος ἀγαθὸν λαμβάνει, ὅστις φροντίζει μόνον τὸ ἴδιόν του συμφέρον καὶ ἀμελεῖ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλησίον του. Ναι, φίλοι μου καὶ ἀδελφοί, ἡ Ἑλλάς ὅλη, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσᾶς βλέπει, εἰς ἐσᾶς κτυπᾶται, ἀπὸ σᾶς παρηγορεῖται, καὶ ἀπὸ σᾶς μετὰ τὸν Θεὸν ἐλπίζει τὴν ἐλευθερίαν τῶν λοιπῶν αὐτῆς τέκνων καὶ ἀδελφῶν σας, ὅσοι ἀνασπενάζουσιν ὑποκάτω εἰς τὸν ἀνυπόφορον ζυγὸν τῶν ἀχρειστάτων Ἀγαρηνῶν.

Ἀνδρίζεσθε λοιπὸν καὶ κραταίωσθε, φίλοι καὶ ἀδελφοί, καὶ κρατεῖτε καλὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐλάβετε κληρονομίαν ἀπὸ τοὺς προγόνους σας, ἕως οὗ νὰ ἐξαποστείλῃ ὁ Θεὸς τὸν Δυνάμεων, ὁ Κύριος, Σιβαῶθ, κάμμιαν βοήθειαν ἀπὸ τῆς Εὐρώτης τὰ μέρη. Διότι κατὰ τὸ παρὸν, ἀδελφοί μου, καθὼς ὁ ἀπεσταλμένος ἀπὸ σᾶς ἡμέτερος ὁμογενὴς τὸ ἐπιληροφρήθη, ἐπειδὴ εἰρήνευσαν τῆς Εὐρώτης αἱ διχόνοια, ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ὀλίγη βοήθεια προσμένεται. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει ποσῶς νὰ σᾶς ἀπελπίζει. Ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων, ὅταν θέλῃ νὰ βοηθήσῃ, δὲν βλέπει εἰς πλῆθος ὄπλων καὶ στρατιωτῶν ἀλλὰ στέλλει πρὸ πρόσωπον τῶν ἀγαπητῶν αὐτοῦ τέκνων τὸν ἐξολοθρευτὴν

ἄγγελον, καὶ τοὺς ἐνισχύει τόσον, ὥστε νὰ διώκῃ ἕνας χιλίου. Λέγω, «ὅταν θέλῃ νὰ βοηθήσῃ», διότι, φίλοι καὶ ἀδελφοί, ὁ Θεὸς δὲν βοηθεῖ παρὰ μόνους ἐκείνους, ὅσοι ἀληθινὰ ἀγαπᾶσι τὴν ἐλευθερίαν, καθὼς ἔως τώρα ἐκάμετε, καὶ καθὼς εἰμαι βέβαιος ὅτι θέλετε πράξει καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.

Τὸ ἐξέσχετε πολλὰ καλὰ, φίλοι καὶ ἀδελφοί, καὶ δὲν ἔχετε χρεῖαν νὰ τὸ μάθετε ἀπ' ἐμὲ, ὅτι εἰς τὸν τιμημένον ἀνθρώπον ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας θάνατος εἶνε δόξα καὶ χαρὰ ἢ δουλωμένη ζωὴ εἶνε ἡ μεγαλύτερα καταισχύνῃ καὶ ἡ πλέον ἀξιοθρήνητος δυστυχία, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ πάθῃ. Τὰ ἠρωϊκὰ σας ἀνδραγαθήματα ἐγνωρίσθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἢ Εὐρώπῃ ὅλη τὰ διηγεῖται καὶ τὰ θαυμάζει. Προσέχετε λοιπὸν καλὰ, διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τὴν ἀγάπην, καὶ συλλογισθῆτε πόσῃ ἐντροπὴν καὶ κωταισχύνην, πόσῃ λύπην καὶ ἀπελπισίαν θέλουν δοκιμάσει ὅλοι οἱ πολῦπαθοι καὶ ταλαιπώροι Γραικοί, ἂν ἀκουσθῆ ὅτι οἱ ἥρωες τοῦ Σουλίου ἐγίναν δοῦλοι ἐνὸς ἀχρειστάτου τυράννου.

Ἀλλὰ τί λέγω, ἩΡΩΕΣ; Ἐὰν δουλωθῆτε δὲν μένετε πλέον ἥρωες, ἀλλὰ γίνεσθε καὶ σεῖς καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ δυστυχεῖς ἀδελφοί μας, τοὺς ὁποίους ὁ πλέον οὐδαιανὸς Τοῦρκος ἐμπορεῖ ν' ἀτιμάσῃ, αὐτοὺς, τὰ τέκνα, τὰς γυναῖκας τῶν, νὰ φυλοκοπήσῃ ἢ καὶ νὰ σφάζῃ, καθὼς σφάζουσι τὰ ἄλλα κτήνη, χωρὶς ἐξέτασιν ἢ κρίσιν. Ὅσον δι' ἐμὲ, φίλοι καὶ ἀδελφοί, μάρτυρα καλῶ τὸν ἐκπυρράνιον Θεόν, ὅτι προτιμῶ νὰ σκισθῆ ἢ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπῆ ζῶντα παρὰ νὰ ἀκούσω τοιαύτην καταισχύνῃν διὰ τὸ καῦχημα τοῦ γένους μου, τοὺς γενναίους Σουλιώτας. Εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀνθρώπον τότε μόνον ἠθέλεν ἴσως εἰσθαι συγχωρημένον νὰ προδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἐὰν οἱ δοῦλοι ἔζων αἰώνιοι εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, καὶ ἀνδρεῖοι καὶ ἀνδρῶν, ὅλοι ἔχομεν νὰ πληρώσωμεν τὸ κοινὸν χρέος, ἄλλως τώρα καὶ ἄλλως μετέπειτα, ὁ χρήσιμος ἀνθρώπος πρέπει νὰ προτιμᾷ τὸν τιμημένον θάνατον παρὰ τὴν καταφρονημένην ζωὴν. Ἀπέθανε καὶ ὁ Δαρεῖος, ἀπέθανε καὶ ὁ Μιλτι-

άδης. Ὁ Δαρεῖος ἦτο ὁ πλουσιώτερος καὶ κραταιώτερος βασιλεὺς τῆς Ἀσίας παραβαλλόμενος μ' αὐτὸν ὁ Μιλτιάδης δὲν ἦτο παρὰ μετριωτάτης καταστάσεως πολίτης. Ἀλλὰ τίνος ὄνομα ἀκούεται; Τίνος ὄνομα δοξολογεῖται τὴν σήμερον; Τοῦ βασιβάρου καὶ γυναικώδους τυράννου τῶν Περσῶν, ἢ τοῦ γενναίου Μιλτιάδου; Καὶ ποῖος τιμῆνος; Ἄνθρωπος; δὲν ἠθελε προτιμῆσαι νὰ εἶνε Μιλτιάδης, παρὰ νὰ ἀπολαύῃ τὴν τρυφήν καὶ τὸν πλοῦτον ὄλον τοῦ ἀνάνδρου Δαρεῖου;

Ἐγὼ, φίλοι καὶ ἀδελφοί, δὲν φοβοῦμαι νὰ μὴ νικηθῆτε ἀπὸ τὰ ὄπλα τῶν ἐχθρῶν σας, ὁ φόβος μου εἶνε νὰ μὴ σᾶς ἀπατήσῃ ἡ πανουργία των. Σεῖς εἰσθε ἀνθρωποὶ ἀληθῆς καὶ καλῆς ψυχῆς ὁ δὲ ἀντίδικός σας ὑπερβαίνει καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον εἰς τὴν πονηρίαν. Προσέχετε λοιπὸν, διὰ τοὺς οἰκτιροὺς τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς κοινῆς μητρὸς, τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὰς δολιότητος καὶ πανουργίας του. Ἡ ἀνδρεία εἶναι βέβαια μέγα δῶρον τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴηται συνωδευμένη μὲ τὴν φρόνησιν ἢ δὲ φρόνησις ἀξιάται μάλιστα καὶ ἐνδυναμιούται μὲ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν μίμησιν τῶν γραμμάτων. Ὅθεν ἦτο καλὸν καὶ ἀναγκαῖον πρᾶγμα νὰ κάμετε παντοίους τρόπους, ὅταν λάβετε ὀλίγην ἡσυχίαν, νὰ φέρετε εἰς τὴν πατρίδα σας κἀνένα διδασκαλόν, νὰ διδάσκῃ τὰ φίλιτάτα σας τέκνα

22 Ἀπριλίου 1803.

Ὁ μέγας ἐπαινέτης καὶ ἐπιθυμητῆς τῆς δόξης τῶν Σουλιωτῶν

ΚΟΡΑΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΠΡΟΜΑΧΟΥΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τώρα ποὺ τόσον ἄφθονον κίμα ἐπότισε τὸ δένδρον τῆς Μακεδονικῆς Ἐλευθερίας, τώρα ποὺ τὰ Μακεδονικὰ ἔδαφ' ἀπολιζοῦνται ἀπὸ τὰ σύμβολα τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος καὶ αἱ κίματοδραμμένα φάραγγές της ἀντηχοῦσιν ἀπὸ τὰ σκλιπόμενα τῆς χαρᾶς καὶ τὰ ἄσματ' αὐτῶν καὶ τὰ σκιρτήματα τῆς δόξης, τώρα ποὺ κατεσπαράχθη ἡ σκλαβιά καὶ ἐξέλιπεν ἡ δουλεία, τώρα ποὺ οἱ ἀγάδες καὶ οἱ πασσάδες ἐγίναν νομοταγεῖς πολῖται καὶ ὁ ραγιάς ἀνθρώπος μὲ δικαίωμα καὶ συνεδῆσιν, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ν' ἀπευθύνω χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς Πρώτους Προμάχους τῆς Μακεδονικῆς Γῆς.

Ὅταν ἀγωνιᾷ ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἔθνους, κατ' ἐξοχίην πάσχει ἡ γυναικεία ψυχὴ. Καὶ ἐνθυμούμαι σήμερον τὸν κλονισμὸν τοῦ ἔθνους κατ' ἴην στιγμὴν τιμημένοι καὶ φιλοπάτριδες ἀξιοματικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐπὶ κεφαλῆς ἀτραγῆτων καὶ ἀποφασιστικῶν παλληκαριῶν εἰσῆργοντο ἐκδικεῖται εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἐνθυμούμαι τότε τὰ ἄθλά των, ἀλλὰ καὶ τὰς θυσίας των. Ποῖος λησμονεῖ τὸν λοχαγὸν τοῦ Πεζικοῦ Μωραῖτην, τὸν αἰσθηματικὸν ἀξιοματικόν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἐπιδελτικὸν παράστημα καὶ μὲ τὴν ἠχηρὰν φωνήν του ἀνέστησε λησμονημένους ἤχους μέσα εἰς τὰς Μακεδονικὰς φάραγγας, ποῖος λησμονεῖ τὸν Ἀπολλώνιον Παῦλον Μετάν, τὸν ὁποῖον ἡ θυσία συνεκλόνησε τὴν φυλὴν ὀλοκλήρον, τὸν ἀληθινὸν εὐπατρίδην, τὸν εὐγενῆ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐθυσάσε νεότητά, ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν, πολυφίλητον οἰκογένειαν διὰ τὴν περιπόθητον Μακεδονίαν; Ὁ ὠραῖος καθ'ἀλλάργης εἰσδύων ξιφῆρης μέσα εἰς τὰ δάση καὶ τὰ βουνὰ τῆς Μακεδονίας παρείχε τὴν ἐντύπωσιν φανταστικῶ ἤρωος ἐντεταλμένου τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονικῆς γῆς. Ποῖος λησμονεῖ τοὺς ὀπολοχαγούς τοῦ Πεζικοῦ, τοὺς μικροσκοπικούς τὸ

σῶμα, ἀλλὰ ἠρωϊκούς τὴν ψυχὴν ἐκείνους νεανίας, οἱ ὁποῖοι μάρτυρες καὶ ἀθληταὶ τῆς ἰδέας ἐρριφθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν Ἀγαπῆρὸν καὶ τὸν Φραγκόπουλον; Ποῖος λησμονεῖ τοσοῦτος ἄλλους γενναίους ἀξιοματικούς καὶ ὑπαξιοματικούς καὶ ἀντάρτας καὶ ὀπλαρχηγούς, οἱ ὁποῖοι ἐπεσαν ἠρωϊκῶς μαχόμενοι ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος;

Εἰς αὐτοὺς ὅλους σήμερον ἡ γυναικεία ψυχὴ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖα ἐπόνεσε τότε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶσων ἐνδόξων παλληκαριῶν, ἀπευθύνει δι' ἐμοῦ ἐπιμνημόσυνον χαιρετισμὸν κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτῆν τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου στιγμὴν. Ἀπὸ γυναικεία χεῖλη ἄς ἀκουσθῇ ὕμνος πρὸς τὴν ἀνδρείαν, τὴν νεότητά, τὴν αὐταπάρησιν, τὴν αὐτοθύσιαν. Ἡ γυναικεία ψυχὴ εὐλαδῆς προσκυνήτρια τῆς ἱερᾶς μνήμης των καταθέτει πρὸ τῆς ἠρωϊκῆς των θυσίας τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὴν δρόσον τῶν ἑλληνικῶν ἀγιάλων καὶ σκορπίζει ἀφθονα φύλλα δάφνης εἰς τοὺς γνωστούς καὶ ἀγνώστους τάφους των ἀπὸ τὰ Μακεδονικὰ ἔδαφ'.

Σήμερον ποὺ πνέει ἐλαφρὰ ἡ αὐρα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀδέσμευτος καὶ ἀφόβος ἀτενίζει μίαν δνειρώδη πραγματικότητα, τὴν στιγμὴν αὐτῆν ἄς στραφῇ ὁ νοῦς μας πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἐστεψαν τὸ μέτωπόν των μὲ τὸ ἠρωϊσμὸν καὶ τῆς θυσίας τὸν στέφανον, χαράξαντες τὸν ὠραῖον δρόμον τῆς νίκης μὲ τὴν πορφύραν τοῦ πολυτίμου αἵματός των. Αὐτῶν τὸ Ἡρώων ἄς συγκεντρώσῃ τῆς Ἑλληνίδος τὴν στοργὴν καὶ τὴν προσήλωσιν καὶ τὸ δάκρυ καὶ ὁ παλμὸς μᾶς ἐκάστῃς ἐξ ἡμῶν ἄς χρησιμεύσῃ ὡς ἡ ζεῖδωρος πηγὴ τῆς ἀφθίτου δόξης καὶ τιμῆς τῶν ἀτιμῆτων παλληκαριῶν μας, τῶν ἐνδόξων προμάχων τῆς Μακεδονικῆς γῆς.

ρίων ανθρώπων, σύμβολον νίκης κατὰ παντοίων ἐχθρῶν καὶ ὄπλον νικηφόρον τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ διαπρύσιος κήρυξ ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ Ἰωλγοῦθᾶ.

Μαζὺ δὲ μετὸν ἀγίασμόν πάντων τούτων δὲν ἴτο δυνατόν παρὰ τὴν καθαρὰ καὶ τὴν ἀνθρωπότητος δόξα κληρὸς.

Ἡ ἰσθμὸς ἐκεῖνος ὁ θεῖος ὁ χυθεὶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲν ἴτο δυνατόν εἰμὴν νὰ βαπτίσῃ τὴν ἀμαρτωλὸν ἀνθρωπότητα εἰς βάπτισμα ἀγνότητος καὶ παλιγγενεσίας καὶ

ἢ θυσιασθεῖσα θεῖα Ζωὴ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λύτρον ὑπὲρ τῶν παρεκτραπέντων.

Διὰ τοῦτο ὑπέραγε Μάρτυ πάντες οἱ ἀνὰ τὴν ὑψηλὸν ὄπαδοί σου κλίνομεν γόνυ πρὸ τοῦ θεοῦ σου πάθους καὶ μετὰ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἀτενίζομεν πρὸς Σέ, ἀρνούμενοι θάρρος καὶ ἐνίσχυσιν διὰ τῆς ὕψις καὶ στενοχωρίας μας ἀπὸ Σέ, ὁ ὁποῖος ὑπέφερες τόσον καρτερικῶς τὰ μαρτύρια καὶ τὰ ἀνηκούστους βασάνους χάριν τῶν ἀνθρώπων!

Κέρκυρα

Δις Α. Ε. Ν

RENE MAIZEROTY

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Ἡ ἀνεμος ἔχει σκορπίσει τὰ ἐλαφρὰ σύννεφα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Αἱ ταράτσοι ἠλιόλουσαι διαγράφονται ἀργυρῶδεις καὶ ἀπαστρέπτουσαι ὡρὴν μέσα εἰς ἕνα μεταξωτῶν κυανοῦν πλαίσιον.

Αἱ ἐλικοειδεῖς καὶ στενωποὶ ὁδοὶ διαστεινώνονται κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Γουαλθαλιβέρου καὶ εἰνε φραγμαμένα ἀπὸ λιμνάζοντα ὕδατα καὶ ἀκαθαρσίας.

Εἶνε πρωῖα Μ. Σαββάτου. Ὅλοι εἰς τὸ πρόσαιον εἶχον ἐγκαταλείψει τὰς ἐργασίας των, οἱ κούρεῖς, οἱ σιγαροποιοὶ, οἱ ἔμποροι, οἱ πραγματευταὶ καὶ οἱ ἐπαίται ἀκόμη σπεύδουσιν ν' ἀπολαύσουν τὸ «Κυνῆγι τοῦ Ἰούδα».

Τ' ἀνδρείκελα τοῦ χρησιμεύοντος ὡς Ἰσκαριώται εἶνε κρεμασμένα μετὰ σκηνίαι ἀπὸ τῆς μιᾶς οἰκίας εἰς τὴν ἄλλην, γελωδῶδες ἐνδεδυμένα καὶ παραγεμισμένα μετὰ ἄχυρα καὶ πίτουρον ἐνφ' τὸ πρόσαιον τους σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα κολοκύθι ἢ ἀπὸ καμμίαν παλαιὰν προσωπίδα καὶ ταλαντεύονται εἰς κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Γυναῖκες, νέαι καὶ γραιταὶ μετὰ βλέμματα ζωηρὰ καὶ ἐρυθρῶς παρειῶς στέκονται στριμογμένα εἰς τὰ μαλακόνια καὶ τὰ παρὰ θύρα καὶ περιμένουν μετὰ ἀγωνιώδη ἀνυπομονήσιν.

Αἱ θεώμεναι τρώγου, γελοῦν, μαλώνουν ἀναμεταξύ τους, καπνίζουν, ἐνφ' ἄλλαι θηλάζουσιν τὰ μωρὰ τους καὶ δείχνουν τοὺς γρόνθους των εἰς τ' ἀνδρείκελα φωνάζουσαι:

- «Ὁ Χριστὸς νὰ σὲ ψαριάσῃ.»
- «Ν' ἀξιώθῃ νὰ σὲ ἰδῷ κρεμασμένον καὶ νὰ σὲ τρωθῇ ἀπὸ τὰ πόδια καταραμένε.»
- «Οἱ διαβόλοι νὰ σὲ πᾶνε εἰς τὰ βάθη τῆς Κολάσεως.»

Νομίζει κανεὶς, ὅτι παρευρίσκει εἰς ἀγρίας λιτανεῖας ἀναθεμάτων καὶ ἀπειλῶν. Ἐξαφνα οἱ πενθοῦσαι καμπάει τῶν εἰκοσι ἐκκλησιῶν καὶ τῶν μοναστηρίων τῆς Σεβίλλης σημαίνουν θριαμβευτικῶς τὴν Ἀνάστασιν πρωτοστατοῦσης τῆς Ἁγ. Ἀννης τῆς πτωχῆς ἐκκλησίας τοῦ πρόσαιου ἧτις ἔδωκε τὸ σύνθημα. Ἀκολουθοῦν οἱ ἡχηροὶ καὶ ἐπιβλητικοὶ κωδωνισμοὶ τοῦ Ἁγ. Μιχαὴλ, τοῦ Ἁγ. Χριστοφόρου, τῆς Ἁγ. Βαρβάρρας, τῆς Ἁγ. Λουκίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν.

Καὶ μέσα εἰς τὸν δαιμονιώδη αὐτὸν θόρυβον ποῦ φθάνει καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα σπήτια καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀπομακρυσμένους κήπους, ἀκούονται ἀμυδρῶς πως καὶ οἱ ἀσθενεῖς κωδωνισμοὶ τῶν μοναστηρίων ὅπου λησμονεῖ κανεὶς τὴν ζωὴν, καὶ τῶν Ἀσούλων ὅπου ὑποφέρουν καὶ σβύνουν τόσαι ὑπάρξεις.

Ἐνα παράδοξον ἔθιμον: Θάνατος εἰς τὸ Ἀνδρείκελον.
Ἀμέσως αἱ γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ κτυποῦν τὰς χεῖρας

καὶ νὰ φωνάζουν ἐνφ' παιδία σχεδὸν ἡμίγυμνα τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους. Στρώχονται, ἀλληλοκτυποῦνται, ἄλλα τραγουδοῦν καὶ ἄλλα κυλίσονται μέσα εἰς τὴν σκόνην.

Ἄνδρες ἐνδεδυμένοι μετὰ κυριακάτικα τους τ' ἀκολουθοῦν φρεσκοξυρισμένοι κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας ὄπλα λαθρεμπόρων.

Ποῦ καὶ ποῦ στέκονται, σκοπεύουν καὶ πυροβολοῦν ἐναντίον τοῦ Ἰούδα, τοὺς δὲ πυροβολισμοὺς αὐτοὺς ἀκολουθοῦν εἰρωνικά χειροκροτήματα καὶ σαρκασμοί. Οἱ ἀδέξιοι βλασφημοῦν, κτυποῦν τὰ πόδια τους κατακόκκινον ἀπὸ πείσμα καὶ θυμὸν καὶ καταφεύγουν εἰς τὰ καπηλεῖα.

Τρομαγμένοι ὄρνιθες τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἕνας ὄνος διαφυγὼν τρέχει μέσα εἰς τὸ πλῆθος καὶ ἀναποδογυρίζει πολλοὺς καὶ πολλοὶ χοῖροι γυρλιάζουσιν, τὰ δὲ παιδία διασκεδάζουσιν μετὰ τὸ νὰ τοὺς κυνηγοῦν.

Ἐντούτοις ἕνας κουριῦς κατορθώνει νὰ καταστρέψῃ ἕν ἀνδρείκελλον καὶ τὸ πλῆθος φωνάζον «ἀλληλοῦσα» ὀρμᾷ τὸ καταξοχεύει καὶ ἀμορφοῦν ὄρον πλέον τὸ σύρει πρὸς τὸν ποταμόν, ἐνφ' αἱ γυναῖκες στέλλουν φιλήματα εἰς τὸν νικητὴν, τοῦ πετοῦν τὰ ἀνθη τῆς κεφαλῆς των καὶ ζητωκρανάζουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ σεῖσσαι τὸ σάλι των ἐν εἰδει σημαίας ὡς θὰ ἔκαμνον δι' ἕνα ταυρομάχον.

Ἐμεῖς ἐπεριπατούσαμεν ἀργὰ-ἀργὰ κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ ποταμοῦ ποιοῦντες ὀλίγην ἡσυχίαν. Ὁ Λὸν Βισέν Λεαλ, ὁ πολυέτιμος αὐτὸς φίλος πρὸ ἀγατῶν τῆς Σεβίλλης ὅπως ὁ Μοντὲν ἡγάπα τὸ Παρίσι φωνάζει μετὰ κάποιαν περιφρόνησιν:

«Ὁλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μία θορυβώδης συνάθροις, ἐγὼ ὅμως γνωρῆς ἕνα χωρίον μέσα εἰς ἀτελειῶτα δάση πορτοκαλεῶν καὶ πευκῶν ὅπου τὸ κυνήγι τοῦ Ἰούδα γίνεται ὑπὸ ἀληθῶς τραγικωτάτας συνθήκας.

Αἱ γυναῖκες ἐκεῖ ὀρμιάζουσιν μετὰ σουλτάνους καὶ οἱ ἄνδρες εἶνε ἀγριοὶ καὶ ὀρμηκίνοι. Ἀρῆσκονται τολύ εἰς ταυρομαχίας, κοκορομαχίας καὶ ἐν γένει τὸ αἷμι τοῦ μεθᾶ. Εἶνε δὲ τόσον φανατικοὶ ὥστε εἶνε ἱκανοὶ νὰ θανατώσουν μετὰ χειρότερα βασανιστήρια ὅποιον εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴ γονατίσῃ ὅταν περνοῦν τὰ Πανάκραντα Μυστήρια ἢ ὁ Σταυρὸς.

Διαβολικὸν κυνήγι τοῦ Ἰούδα.
Ἰδοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ φίλος μας, τὸ δράμα ποῦ λαμβάνει χώραν ἐκεῖ κάθε ἔτος τὴν Μ. Παρασκευῆν:

Τὴν παραμονὴν μεταλαμβάνουσιν ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ καὶ κατότιν μεταβίβουσιν ὅλοι ἐν πομπῇ εἰς τὴν δημοσίαν αἰθουσαν Βέντα ἐκεῖ ὅπου γίνονται χοροὶ, γεύματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Κλείουσιν ἐρημικῶς τὰς θύρας καὶ τὰ παρὰ θύρα καὶ ἀναγιγνώσκουν μ' εὐλάβειαν ψαλμοὺς Μετανοίας.

Εἰς τὸν τελευταῖον ψαλμὸν ἕνα παιδί ἐκ τοῦ χοροῦ ἀκουμπᾷ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου φρικιαστικῶς νεκροκεφαλᾶς, χαιρετᾷ τὸ πλῆθος καὶ ψιθυρίζει: «Requiescent in Pace».

Οἱ μετανοοῦντες ἀπαντοῦν «Ἀμήν!» καὶ τραβοῦν ἕνα ἀριθμὸν ἀπὸ τὴν κάλπην. Ὁ ἀτυχῆς, εἰς τὸν ὅποιον θὰ πέσῃ ὁ ἀρ. 13 — ὅστις θεωρεῖται κατηραμένος ἐκ τοῦ δευτέρου δέκατος τρίτος: Ἀπόστολος ἐπώλησε τὸν ὕμνον τοῦ Θεοῦ διὰ τριάκοντα ἀργύρια, — βλασφημεῖ, σφίγγει μετὰ λύσαντος γρόνθους καὶ φρεῖ τὸ ἔνδυμα τοῦ καταδίκου ἀπ' ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς δὲ τῆς σιγῆς θεωρεῖται Ἰούδας ἔω; ὅτου σημαίνουν ἕκ νέου οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν. Ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸν λυπηθῇ, οὔτε νὰ τὸν βροχηθῇ, οὔτε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάγῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν μισῇ καὶ νὰ τὸν καταδιώκῃ ὅπως καταδιώκουν ἕνα λυσσασμένο σκυλί.

Ὁ ἀτυχῆς καταδικασμένος καταφεύγει εἰς τοὺς ἀγρούς;

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β'

Οὐ μόνον ἐθνικαὶ παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ λόγοι ἱστορικοὶ συνηγοροῦσιν ὅπως ὁ διαδεχθεὶς τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον τὸν Α' δαρνοσσεφῆς Αὐτοῦ γιῶς ἀναγορευθῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος Β'.

Μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1204 κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων Σαυροφόρων καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀναγορευσιν τοῦ Βασιλέως Α' ἀντί τοῦ καταλυθέντος καὶ ἀπὸ τοῦ κίονος τοῦ Ταύρου κρημισθέντος Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Ε', ὁ ὡς διὰδοχος αὐτοῦ ἀναγνωρισθεὶς Θεόδωρος Λάσκαρης καταφυγὼν εἰς Νίκαιαν ἀνηγορεύθη ἐκείσε ἐπισκόπος Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ. Ὁ δὲ διαδεξάμενος αὐτὸν ἐν ἔτει 1232 Ἰωάννης Βατάτση; ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Γ', συνεχίζων εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὴν τάξιν τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ βραδύτερον ὁ τελευταῖος τῶν ἐν Νικαίᾳ Αὐτοκρατόρων Μιχαὴλ Παλαιολόγος, ὅστις διὰ τοῦ Στρατηγοῦ αὐτοῦ Καίσαρος Ἀλεξίου Στρατηγοποῦλου ἐν ἔτει 1261 κατέλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ κατέλυσε τὸν τελευταῖον Φράγκον Αὐτοκράτορα Βαλδουίνου Β', ἀρχήθεν ὑπεγράφητο «Μιχαὴλ Β' ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς Αὐτοκράτωρ καὶ Διοικητὴς Ρωμαίων».

Ἄν πρέπει ἄλλως τε νὰ λησμονοῦμεν ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τοῦ ἀείμνηστου Βασιλέως Γεωργίου Α', ὅστις καὶ ἐν τῇ τάξει τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων κατ' ὄνομα ἦν πρῶτος, ἢ Β' ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις, κατ' ἴην, σημειωθῆναι, μετὰ τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος ἀντεπροσωπεύοντο καὶ πᾶσαι αἱ ὑπόδουλοι Ἑλληνικαὶ Χώραι, διὰ τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΟΑ' ψηφίσματος αὐτῆς τῆς 18ης Μαρτίου 1863 ἀνηγόρευσε τὸν Δανὸν Ἡγεμονόπαιδα ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεώργιος Α' Κασιδιᾶς τῶν Ἑλλήνων καὶ οὐχί τῆς Ἑλλάδος, ὑφ' ὅν τίτλον ἐξελέχθη ὁ προκατόχος Αὐτοῦ Ὁθων ὑπὸ τῶν ἐν Λονδίῳ ἀντιπροσώπων τῶν

ὅπου κρύπτεται μέσα εἰς σκοτεινὰ σπήλαια.
Τὴν ἐτομένην πολὺ πρῶτ' ὄλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ σπεύδουσιν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Ἰούδα. Ἐπὶ θύρας δλοκλήρους ψάχνουν μέσα εἰς τὰ δάση πυροβολοῦντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἂν ἀκούσων τριξήμι κανονὸς κλώνου δένδρου ἢ κανονὸς ὑπόκωφον γογγυσμὸν πυροβολοῦν ἀνηλεῶς κατὰ τοῦ συντρόφου των καὶ τὸν ἀποτελεῖουσιν ἂν τὸν συλλάβωσιν.....»

—Κι' ἔχουν θανατωθῇ πολλοὶ τοιουτοτρόπως; ἠρώτησα μετ' ἀγωνίαν διακόπτων τὸν φίλον μου.

—Εὐτυχῶς ὄχι, μοῦ ἀπαντᾷ, διότι ὁ Ἰούδας κατορθώνει σχεδὸν πάντοτε νὰ σωθῇ ἐκτὸς ἐὰν κανεὶς ἐχθρὸς του τὸν παρακολουθῆσῃ κρυφὰ καὶ μαρτυρήσῃ εἰς τοὺς φωνεῖς τὸ καταφύγιόν του...

Μετὰφρασις
Λὸς Α...

τριῶν εὐεργετιδῶν Λυνάμων διὰ τοῦ ὁπὸ 1113 Φεβρουαρίου 1832 πρωτοκόλλου αὐτῶν.

Κατὰ τοῦ ἀνωτέρου ψηφίσματος, τοῦ ὀνομάζοντος τὸν Γεώργιον Α' Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, διεμορφωθῆναι ἐντόμως ἢ Ὑψηλῆ Πύλη πρὸς τὰς Δυνάμεις, ἰσχυρίζομένην ὅτι ἀπέναντι τοῦ ἐνὸς περιποῦ ἑκατομμυρίου κατοίκων τῆς τότε ἐλευθερίας Ἑλλάδος, ὅκτω ὅλα ἑκατομμύρια Ἑλλήνων διετέλουν ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Σουλτάνου τῶν Ὁθωμανῶν πλὴν αὐταί, εἰς οὐδὲν θέμεναι τὰς διαμαρτυρίας τῆς Ὑψηλῆς Πύλης; ἔσπευσαν πᾶσαι νὰ ἀναγνωρίσωσιν τὸν Γεώργιον Α' ὡς Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ἀποδεχόμεναι οὕτως ὅτι τὸ Ἑλλήνων Βασίλειον ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἀτελεῖ συνέχισαν τῆς ἐν ἔτει 1453 καταλυθείσης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Τοῦτο εἶχε βροντοφωνῆσαι καὶ ἡ τὸ πρῶτον ἐν Ἐπιδαύρῳ συνελευσὶς Ἑθνικῆ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις, ὅτε τῇ 1η Ἰανουαρίου 1822 ἀνεκήρυξεν «ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν πολιτικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπαρξίν καὶ ἀνεξαρτησίαν» καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 98 τοῦ ὑπ' αὐτῆς ψηφισθέντος Συντάγματος καθέρευν ὡς Νομιθεσίαν τῆς ἑξ τῆς τέφρας αὐτῆς ἀναγεννηθείσης Χώρας «τὸς Νόμους τῶν ἀείμνηστων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων».

Καί, ὅταν τῇ 21η Ἰουλίου 1868 οἱ ἀείμνηστοι Δημήτριος Βούλγαρης; Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ Ναύαρχος Κωνσταντῖνος Κανάρης παρουσίασαν τὸ πρῶτον ἐπὶ προσκεφαλαίου τὸν νεογέννητον Βλαστὸν τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, οἱ ἐν τῇ Μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν Ἀνακτόρων συγκεντρωθέντες, ἄμα τῇ Γεννήσει Αὐτοῦ, Ὑπουργοί, Βουλευταί, οἱ Ἀνώτατοι τοῦ Κράτους Λειτουργοὶ καὶ ἐπιζώντες Ἱερῶς τοῦ Ἰεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐπευφήμησαν καὶ ἐχαιρέτησαν τὸν Διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθρονου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντῖνου, ὅπου, ἀπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνου τοῦ Μεγάλου μέχρι τοῦ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Βασιλειούσης; πεπνός τελευταίου αὐτῆς Αὐτοκράτορος Κωνσταντῖνου ΙΑ' τοῦ Παλαιολόγου ἀπετέλει τὸ Σύμβολον τῶν Ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἱερωτέρων ὄνειρων τῶν ἀναταχῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτούς εἰς τοὺς μᾶλλον ἀπαίστους χρόνους τῆς δουλείας.

ΜΙΧ. Γ. ΛΑΠΠΡΥΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΙΣΙΑ ΝΥΚΤΑ

A. ΤΣΕΧΩΦ

Ο Ίβάν Πετρόβιτς Μημοσυνόπουλος ήρτισε διηγούμενος :

— Ήτο παραμονή Χριστουγέννων του 1833. Έτέτραφα την νύκτα άργά από τό σπίτι ενό; φίλου μου, ό όποϊός πρό όλίγου ά τέθανε και με την οϊκογένειαν του ό τοϊού έπεράσαμεν τό βράδυ εκείνο κάμνοντες πνευματιστικά περιάματα.

Οί δρόμοι, έξω, ήσαν τόσον σκοτεινοί, ώςτε ήναγκαζόμην νά περιπατώ σχεδόν ψηλαφητεί. Εύρισκόμην τότε εις Μόσχαν, κατώλουν δέ εις μίαν πολυ μακρυνήν συνοικίαν τής πόλεως όνομαζομένην «Μνηματάκια τής Παναγίας» και έκαθήμην εις τό στήτι του Α. Θανατοπούλου τραπεζικου ύπαλλήλου.

«Τι ζωή σου εύρίσκειται εις τό τέλος της !... Μετανόησον !...»

Αυταί ήσαν αι λέξεις τās όποιās μου ειπε τό τραπεζάκι ή μάλλον τό πνεύμα του Σπινόζα, τό όποϊον κατώρθωσαμεν νά επικαλεσθώμεν. Έξήτησα από τό τραπεζάκι νά έπαναλάβη την φράσιν του, εκείνο δέ, όχι μόνον την έπανέλαβεν αλλά και προσέθεσεν : «Θ' άποθάνη; άπόψε την νύκτα !...»

Αν και δέν πιστεύω εις τόν πνευματισμόν, θεωρών τοϋτον καθαράν άνοησίαν, έν τούτοις όμως σά; όμολογώ ότι ή πρόρρησις αυτή με τρόμαξε τόσον, ώςτε μέσα εις τό σκοτός, τό ψύχος, τόν άνεμον, την βροχήν και όλον τό άπαίσιον περιβάλλον εκείνης τής νυκτός δέν έτόλμουν νά σηκώσω τά μάτια μου και νά παρατηρήσω γύρω μου, εκ φόβου μήπως συναντήσω του θανάτου τό φάσμα...

Ο Μημοσυνόπουλος άνεστέναξεν, έρρόφησε ποτήριον ύδατος και έξηκολούθησε :

— Έπί τέλους έφθασα εις τό τέταρτον πάτωμα τής οικίας, όπου ευρίσκετο τό δωμάτιόν μου. Ήνοιξα την πόρτα και εισήλθα. Σκότος ψηλαφητόν έβασίλευε μέσα, εις έπίμετρον δέ ό άνεμος έμυκάτο μελαγχολικώς και τά παράθιρα έτριζον ύπό την όρμήν του. Ο φόβος με παρηκολούθει κατά πόδος. «Δυστυχισμένη Ίβάν ! — έσκεπτόμην — έάν πρέπει νά πιστεύσῃ; τό τραπεζάκι, ή ζωή σου είναι όλίγη !» Απεμακρύβην ν' ανάψω ένα σπύργο. Αλλ' όποία φρίκη ! . Είς τό πρώτον άμυδρόν φώς; τό όποϊον διέχυσε περίξ τό άναφθέν σπύργο, είδα, άκριβώς εις τό μέσον του δωματίου μου, κάτι τι άσύνηθες, κάτι τι τρομακτικόν και φρικώδες. Είδα ένα... φέρετρον ! Ναί ! Τό είδα με τά μάτια μου. Ήτο φέρετρον πραγματικόν. Πικρ' όλην δέ την βραχιάτην διάρκειαν τής φλόγας του σπύργου, κατώρθωσα νά διακρίνω τόν έπί του καλύματος του φερέριον άργυρούν σταυρόν, τό μέγεθός του, τό ό τοϊον ή'ο δι' άνθρώπων μετρίου άναστήματος, καθώς και την πολυτελή κατασκευήν του, πράγματα τά όποια έδείκνυν ότι τό φέρετρον εκείνο ήτο προσωρισμένον διά πλούσιον. . Ολα αυτά τά είδα με τά μάτια μου και τό ένθυμοθυμα ζωηρότατα.

Έν ροπή όφθαλμού εύρέθην έξω του δωματίου μου, κατέβηκα δέ την σκοτεινήν σκάλαν σ' τά τέσσαρα παγωμένους εκ του φόβου. Είναι θαύμα πώς έσώθην και πώς δέν έσπασα τό κεφάλι μου κατά τό άπραπατόν εκείνο κατέβασμα τής σκάλας. Έν τούτοις χωρίς νά τό ένόησω εύρέθηκα έξω εις τόν δρόμον. Έστηρίχθην εις ένα σκύλον φραου, τυχρόν από την βροχήν, και έδοκίμασα νά καθησυχάσω τόν ελυτόν μου, ένω ή μέν καρδιά μου εκτυπούσε δυνατά, ή δέ άναπνοή μου είχε ταχυνθῆ μέχρι δυσπνοίας...

Μία εκ των κυριών του άκρωμένου κύκλου έδωκεν όλίγον περισσότερον φώς εις την λάμπαν και έπλησίασε τό κάθισμά της προς τόν διηγούμενον. Έπ' οϋτος έξηκολούθησε :

— Πυρκαϊήν έάν έβλεπα μέσα εις τό δωμάτιόν μου κατ' εκείνην την στιγμήν, κλέιτην έάν έβλεπα, λυσσοαιμένον σκυλί, σά; βεβαιώ όι δέν θά μου έκαμνε κομίαν έντύπωσιν. Και ή στέγη άκόμη, και οι τοίχου του δωματίου μου έάν έκρημνίζοντο, θά έθεώρουν τοϋτο ως κάτι τι φυσικόν και εύνόητον. Αλλά φέρετρον ! Τι έξήτει τό φέρετρον μέσα εις τό δωμάτιόν μου ; Ποίος τό έφερε ; Προς ποϊόν σκοπόν ; Κω! έτι τέλους έάν ύποθέσῃ τις ότι ό φερετροποιός έκαμε λάθος εις τό πάτωμα και την θύραν και έφερε τό φέρετρον εις έμέ, όστις δέν είχα κανένα νεκρόν νά κηδεύσω, πώς; τό άφησαν χωρίς νά περιμένουν νά πληρωθούσιν ή τοϋλάχιστον νά τσιμπήσουν κανέν φιλοδώρημα «Τό πνεύμα του Σπινόζα — έξηκολούθουν σκεπτόμενος — μου προείπε τόν θάνατόν μου. Μήπως άρα γε είχε την καλοσύνην όπως με άπαλλάξῃ του κόπου νά φροντίσω διά τό φέρετρόν μου ;»

Έπί τέλους κατώρθωσα όλίγον νά συνέλθω και είχα πεισθῆ σχεδόν ότι τά νεύρά μου είχαν διεγερθῆ ως εκ τής πενθίμου προρρήσεως του πνεύματος και δέν έβλεπα άλλο τι παρά φέρετρα και νεκρούς. Ήρισμένους περι όπτικῆς άπάτης; έπρόκειτο και τίποτε άλλο !

Η βροχή έξηκολούθει νά με κτυπῆ εις τό πρόσωπον, ή δέ όρμητική; του άνέμου παρ' όλίγον με έξριπτε κατά γῆς. Έκρούνα πολυ και ήμην μουσκεμένως από την βροχήν έως τό κόκκαλο. Τέλος πάντων έπρεπε νά καταλύσω κάπου άλλα πού; Νά έπιστρέψω εις τό δωμάτιον κατ' οϋδένα λόγον έτόλμων ως εκ του φόβου ν' άντικρύσω πάλιν τό άποτρόπαιον θέαμα, νά μείνω εις τόν δρόμον με τοιοϋτον ψύχος και ύπό τοιαύτην βροχήν μου ήτο άδύνατον. Ήσκέφθην λοιπόν νά υπάγω όπως διανυκτερεύσω εις του φίλου μου Συγχωρεμένου, όστις, ως; σά; είναι γνωστόν, πρό όλίγου καιρού ήύοκτόνησε. Κατοικούτε δέ και αύτός εις έν επιλωμένον δωμάτιον ενό; έμπύρου

Ο Μημοσυνόπουλος έσοκίπισε τόν κρύον ιδρώτα επί του ώχρου μετώπου του, βοθέως δέ άναστενάξας έξηκολούθησε :

— Τόν φίλον μου όμως δέν τόν εύρον εκεί δυστυχώς. Βεβαιωθείς ότι άπουσίαζεν έψιξα εις την θέσιν όπου έγνώριζον ότι άρίνει τό κλειδί του δωματίου του, ήνοιξα και εισήλθα. Ήτέτοξί άμέσως άπ' έπάνω μου την βρεγμένην μου γούναν, προσκρούσας δέ επί τινος καναπέ εκάθισα έτ' αύτού ότω; ξεκουρασθῶ. Και έδώ έβασίλευε σκοτός και ήσύετο ό μυκηθμός του άνέμου. Ήναψι ένα σπύργο, τό φώς όμως, άντι νά με άκουφίσῃ και νά με άπαλλάξῃ τη; μεγάλη; στενοχωρίας και του τρόμου, μου έπροξένησε νέον τρόμον, τό τό κρύατος; του ό τοϊού έξέβηλα όσυάτην κραυγήν και εκτός έμαυτού ώρημισα προς τά έξω. Είδα και έδώ ότι και εις τό ιδικόν μου δωμάτιον ένα φέρετρον ! . Τό φέρετρον τοϋτο ήτο σχεδόν διπλάσιον του ιδικου μου ό δέ βαθύ; αυτου χρωματισμός τό καθίστα εις άταισιώτερον... Δέν μου έμενε πλέον οϋδεμία άμφιβολία ότι ήμην θύμα όπικῆς άπάτης. Διότι δέν ήτο φυσικόν, δινατόν εις κάθε δωμάτιον νά εύρίσκειται και από έν φέρετρον. Ήσθανόμην τό αίμα νά κτυπῆ εις τούς κροτάφους μου, μετά βίας δέ με υπεβάσταζον οι πόδες μου. Η βροχή

έξηκολούθει νά πίπτῃ ραγδαία, ήδη δέ ήσθανόμην άσυγκρίτως δριμύτερον τό ψύχος, διότι οϋτε έπανωφόριον είχον οϋτε καπέλλο. Ήύτυχώς; ένθυμήθην ότι όχι μακράν και οικειό φίλος μου Π. όστις κατά σύμπτωσιν παρευρίσκειτο εις την πνευματικῆν έσπερίδα. Και έιρεξα προς αυτόν. Καίτοι εις τό πέμπτον πάτωμα τής οικίας του Νεκροθάπτιεφ. Η μετό του Π. συνάντησίς μου ύπέβηξεν άφορητέων βασάνων. Καθώς άνηρχόμην εις τό πέμπτον πάτωμα ήκουσα θόρυβον τρομερόν, σάν άνθρώπου τρέχοντος και κτυπώντος τά πόδια του και κλειόντος άποτόμως τās θύρας.

«Βοήθεια» — ήκουσα μιá σιαρακινην φωνήν. — «Βοήθεια». Και εύθύς είδον νά κατέρχεται μιá σκιά μάλλον παρ' άνθρώπου φορών άτημελήτως την γούναν και τό καπέλλο του.

«Π... ! — έρώνηξ, άναγνωρίσας τόν φίλον μου. — Σϋ είσαι ; Τι έπαθες ;» Ο Π... έπλησίασε προς έμέ, έστάθη, και με μίαν σπασμωδικήν κίνησιν τής χειρός του έβιτισε την ιδικήν μου. Ήτο ώχρός, έστενάζε βαθέως και έιρεμε σύσσωμος, τό στήθος του έπαλλε... «Σϋ είσαι Μημοσυνόπουλε ; — ήρώτησεν οϋτος με φωνήν πνιγομένην».

«Ωχ ! φίλε μου ! Αφσέ με ν' άναπνεύσω... Καίρω πολυ πού σε βλέπω, έν είσαι Σϋ ό ίδιος και όχι όπικῆ άπάτη... Ανάθεμα την πνευματικῆν έσπερίδα... Με κατέστησε τόσον πολυ νευρικόν, ώςτε φαντάσσο, άμα έπέστρεψα εις τό στήτι, είδα μέσα εις τό δωμάτιόν μου — ένα φέρετρον.

Δέν έπίστευσα εις ό,τι ήκουσα και τόν παρεκάλεσα νά τό έπαναλάβῃ.

— Φέρετρον άληθινόν φέρετρον ! — ειπεν ό φίλος μου καθήσας άποκαμωμένος επί τινος βαθμίδος τής κλίμακος. — Δέν είμαι δειλός, άλλι και αύτός ό διάβολος θά έτρέμαζεν έάν εις τό σκοτός προσέκρουεν εις ένα φέρετρον !

Τραυλίζων ως εκ τής συγκινήσεως διηγήθην εις τόν φίλον μου διά τά φέρετρα τά όποια είδα... κι' έγώ. Αφού έπέισθην επί τέλους ότι έπρόκειτο περι πραγματικότητος άρχίσασμεν νά σκεπτόμεθα περι του πρακτείου. Ατεφασίσαμεν νά ξυπνήσωμεν τόν θυρωρόν και άφού άνάψαμεν ένα κερί εισήλθομεν όλοι μαζί εις τό δωμάτιον όπου πραγμα-

τικώς εις τό μέσον έστέκετο ένα φέρετρον...

Ο θυρωρός έκαμε τόν σταυρόν του. Ημείς κάτωχοι και τρέμοντες παρατηρούσαμεν αύτό και έσκεπτόμεθα άλλά γε είναι κενόν ή ύτάχει εντός αυτου νεκρός ;...

Τέλος πάντων έπήραμεν την άπόφασιν νά σηκώσωμεν όλίγον τό κάλυμμα αυτου και μ' ένα άπεριγράφτον αίτημα φρίκης έπαρητηρήσαμεν μέσα εις τό φέρετρον τό όποϊον ήτο... κενόν. Νεκρός δέν ύπέβηξεν παρ' μόνον μιá έπιστολή εύρέθη εντός αυτου μετά του έξῆ; περιεχομένου :

«Αγαπητέ μου Π... Γνωρίζεις ότι αι έργασίαι του πενθερου μου τελευταίως πηγαίνουν πολυ άγχημα. Είναι καταχρεωμένος και αύριον ή μεθαύριον οι δανεισταί του θά του κάμουν κατάσχεσιν.

Η οϊκογένειά του θά καταστραφῆ έπίσης και έγώ κινδυνεύω νά χάσω την έμπορικῆν μου ύπόληψιν. Είς τό χθεσινόν οϊκογενειακόν μας συμβούλιον άπεφασίσαμεν νά σώσωμεν παντοιοτρόπως τοϋλάχιστον τά πολυτιμώτερά μας φέρετρα, διότι ως γνωρίζεις ό πενθερός μου έχει όλην του την περιουσίαν εις αυτά τά είδη.

Αποτεινόμενι προς Σε, ως εις ειλικρινή φίλον, και σε θερμοπαράκληθώ νά με βοηθήσῃ; εις την παρούσαν περίσασιν, κρατών εις τό δωμάτιον, όχι διά πολυ χρονικόν διάστημα, τό πολυ δι' ένα δύο εβδομάδες τό φέρετρον αύτό. Χωρίς την βοήθειαν φίλων και συγγενών χανόμεθα. Σε έλχαριστώ πολυ εκ τών προτέρων

ό φίλος σου
Κρονίθης

Κοτόπιν του περιστατικου τούτου τρείς μήνας έμεινα εις έν άναρρωτήριον Νευραθενικών, είδα δέ και έπαθα νά θεραπευθώ, ό δέ φίλος μας; ό γαμβρός του φαρμακοποιου έπέτυχε του σκοπου του και ήδη ήνοιξεν ιδικόν του καταστημα και έργάζετα λαμπρά.

Και τώρα άκόμη όταν τό βράδυ εισέρχομαι εις τό δωμάτιόν μου και είναι σκοτεινά με καταλαμβάνει τρομερός φόβος.

(Μετάφρασις) ΝΙΤΣΑ Κ. ΜΑΝΙΑΚΗ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Κανείς μονάχα σϋ και έγώ στο έρημικό άερογάλι γλυκοφιλά την άμμοϋδιά τό κύμα έρωτικό φως και σιωπή τριγύρω μας, κάποια σιωπή, πού [ψάλλει κάτω άπ' τό φως του φρεγγαριου τραγοϋδι έξωτικώ.

* *

Ω έμμορφιά υπερχόσμια και ό σθράνια κάλλη ! άκοϋς τών ήχων τόν γοργό και άήφο κυνηγητό; όχι; Έδώ στα στήθη μου ακούμπα τό κεφάλι. Κ' άκου οι παίμοι μου έγινανε του τραγοϋδιου ή [ήχω.

Κοίμα ή χρυσή του φεγγαριου σ' έπλάνεψε ή άχτίδα Και μαζουρά μου οι λογισμοι πετοϋν και τ' όνειρά [σου Και τό τραγοϋδι άνείπωτο για σένα θά σβυσθῆ.

* *

Κ' αν στα γλαρά τά 'μμάτια σου κρυφά ένα δάκρυ [είδα Κ' αν μ' άγγισαν τρεμουλιαστά τά κρινοδάχτυλά σου Ξένη στους πόθους μου έμεινες στους πόθους σου [πιστί

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΖΗΝΩΝ

Ο ΠΑΛΜΕΡ ΝΙΟΥΜΠΟΛΔ

‘Ο. ευγενής “Αγγλος που έφρονεύθη επάνω εις τὰ Ἡπειρωτικά βουνά τὴν 6 Δεκεμβρίου δὲν ἀπέθανε. Ζῆ και διὰ τὴν μεγάλην Πατρίδα του και διὰ τὴν Ἑλλάδα. ‘Ο θάνατός του ὑπῆρξεν ὡς μία ἀποθέσις τῆς μεγάλης ιδέας, με τὴν ὁποίαν τρέφεται ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητος που πάσχει ἢ που ζῆ εὐγενική και ἐνδοξος. ‘Ο Πάλμερ Νιουμπολδ ἐνεσάρκωνε μέσα του ἀληθινὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ιδέαν τῆς ἀνθρωπότητος που τὴν ὑπερίσπιζε καρτερικά ἢ μικρὰ Ἑλλάς γραμμμένη με τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς ἐπάνω εις τὰς σημαίας τῆς : **Ἐλευθερία και Δικαιοσύνη.**

Ξένος αὐτὸς ἦλθεν ἀπὸ τὰς μακρινὰς ἀκτῆς τῆς Ἀγγλίας νὰ ζωντανέψῃ με τὴν θυσίαν του τὴν διεθνῆ ἠθικήν και νὰ συμβολίσῃ εἰς τὸ ἀγκάλιασμα τῆς Ἑλλάδος τὸ δνειρευτὸν ἀγκάλιασμα τῶν λαῶν, εἰ ὅποιοι δυναμωμένοι ἀπὸ μία ἀνώτερη ζωὴ και ἀξιώτεροι γιὰ κάθε τελειοποίησιν και εὐτυχίαν, θὰ ἐστύλωναν τὰ πιδ ὠραία ἰδανικά και θὰ ἐγονιμοποιούσαν τὴν ἀλήθειαν και τὴν χαρὰν εἰς μίαν ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν τῶν ἀγόνων που γίνονται γιὰ τὴν ἐλευθερίαν και γιὰ τὴν δικαιοσύνην.

Ἦλθε νὰ ποτίσῃ με τὸ ἐκλεκτὸν αἷμά του τὸ ἀγνὸν χῶμα τῆς Ἡπέρου διὰ νὰ ζυπνήσῃ με τὸ ἀγγελμα τοῦ θανάτου του κάθε καιμισμένην συνείδησιν λαῶν ἢ ἀτόμων στὴν Εὐρώπην και νὰ σκορπίσῃ με τὴν τελευταίαν πνοὴν του τὴν πνοὴν μιᾶς ὀρθῆς ἀντιλήψεως, εἰ στὴν Ἑλλάδα ἢ ὁποία γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ζωὴν και τὸν πολιτισμὸν τῆς ἐδοῦλε με πόνον και με ἐλπίδα κάθε στιγμὴν τοῦ χρόνου τοῦ μακρουνοῦ και ἀτελείωτου, ἀξίζει κάθε δοῦθαια και κάθε θυσία ἀπὸ τὴν λοιπὴν ἀνθρωπότητα ὡς μία ἀνταπόδωσις εἰς τὴν ἐργασίαν που ἔκαμεν ἢ Ἑλλάς αὐτὴ διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς σκέψεως και τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου και ὡς μία προνοητικὴ συναίσθησις τοῦ νέου προορισμοῦ, που ἔρχεται νὰ ἐκπληρώσῃ στὴν Ἀνατολὴν ἢ παλιὰ βασίλισσα τῆς τέχνης και τοῦ λόγου.

Ἀλήθεια! Τὸ ἔργον που ἐκτελεῖ ἢ Ἑλλάς δὲν εἶνε μόνον ἑλληνικόν. Ἀνάμεσα στὴν Ἀνατολὴν και Δύσιν προσπαθεῖ πάντοτε νὰ γεφυρώσῃ τοὺς δύο πολιτισμοὺς και τὰς διαφορετικὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐθνῶν και νὰ μεταγγίσῃ εἰς τοὺς μὲν ἢ εἰς τοὺς δὲ, εἰ εἶναι ἄξιον νὰ φέρῃ γνώσιν και ἡμερότητα και νὰ ξανοίξῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου εἰς ἓνα ἀληθινὸν φῶς. Ἔτσι τὴν ἐκλείσε μέσα του τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀγγλος εὐπατρίδης, ὁ Πάλμερ Νιουμπολδ. Καὶ γι’ αὐτὸ ἠσθάνετο, ὅπως ἐκφραστικά τὸ εἶπεν ὁ ποιητής, νὰ λαχταρήσῃ μέσα του κάθε εἶδος μεγαλείου και κάθε δύναμις γιὰ τὴν θυσίαν.

Ἡ Ἑλλάς γιὰ τὰς εὐγενικὰς και μεγάλας αὐτὰς ψυχὰς δὲν εἶνε ἢ Ἑλλάς που ἀνήκει στοὺς Ἑλληνας μόνον. Εἶνε ἢ μεγάλη και ἐκλεκτὴ χώρα τοῦ ὕψηλοῦ νοῦ και τοῦ ἀγνοῦ πόθου, ὅπου κάθε σκέψις και κάθε αἰσθημα, κάθε χαρὰ και ἀγωνία εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ ἰκανοποίησιν. Εἶνε ἢ κοινὴ πατρίδα τοῦ ἐξημγενισμένου μέρους τῆς ἀνθρωπότητος που ἀντικρύζει εἰς τὸ σημερινὸν ἀσθετικὸν ἀντιφέγγισμά τῆς τὴν μεγάλην φωτοβολήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφωτολούσθη ἢ ἀνθρωπίνην

ψυχὴν, και τὴν μακρουνὴν ἀνατούγειαν τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ἤλιου, που κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς συμφραῖς και τῆς παραγωνίσεως ἀναδαίνει ὀλοένα τώρα γιὰ νὰ χύσῃ και πάλιν λάμψιν και θαλπωρὴν στὰ σκοτεινισμένα και κρυωμένα μέλη τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτοὶ εἶλο εἰ ἐκλεκτοὶ τοῦ κόσμου που σκέπτονται και αἰσθάνονται. Ἔτσι γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶνε καθυτὸ ξένοι γιὰ μᾶς. Εἶνε ἀδελφοὶ και ἰδιοὶ μας, ποτισμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιον πνευματικὸν γάλα, ὀρεμμένοι και μεγαλωμένοι ἀπὸ τὴν τροφὴν τῶν ἰδίων πῆθων και τῶν ἰδανικῶν. Δι’ αὐτὸ δὲν τοὺς πονοῦμεν ἀπὸ ὑποχρέωσιν και δὲν τοὺς κλαίμεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ὅταν ἔτσι σηματοφόροι ἀτρόμητοι τῆς ιδέας τῶν και τῆς ἀλήθειας συγκρούονται και παλαίουν πρὸς τὸν θάνατον. Ἀλλὰ τοὺς πενθοῦμεν με τὴν βαθειὰ ἐγκαρδιότητα τῶν ἰδικῶν μας νεκρῶν και τοὺς καμπρῶνομεν και τοὺς δοξάζομεν ὡς ἰδιοὺς μας ἥρωας.

Πάλμερ Νιουμπολδ! Σὲ θλίπω ἀκόμη με τῆς ψυχῆς τὰ μάτια σοβαρὸν ὅπως τὸ δίκαιον, ὀλιγόλογον ὡς ἢ ἀλήθεια, εὐγενὴ ὡς ἢ ἰδέα, ἀποφασιστικὸν ὅπως ὁ θάνατος. Καὶ ἐνθυμοῦμαι—χωρὶς νὰ λησμονήσω ποτὲ—τὸν σπαραγμὸν τῆς ψυχῆς σου, τὸν ὅποιον μου ἐνεπιστεύθης εἰς ὀλίγας ἀγγλικὰς λέξεις, ἔταν ἀποχωροῦντες ἀπὸ Ἀγίους Σπράντα ἐδωλέπαμεν ὀπισθὲν μας νὰ καίωμαι ἀσπλάγχχνως ἀπὸ Τουρκαλθάνους τὰ Ἑλληνικά χωρία, τὰ ὁποία ἤλπισαν τότε εἰς τὴν ὀριστικὴν κατὰπτυσιν τῶν δεινῶν τῶν. «Ὁ, εἶνε τρομερὸν νὰ ἐρχώμεθα ὡς ἐλευθερωταὶ και νὰ θεωρούμεθα ὡς σωτήρες και τώρα νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ τοὺς σώσωμεν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν» ἦσαν τὰ λόγια σου.

Ἀλλὰ ὅταν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εὐρέθης με τὸν γενναῖον λόγον σου, εἰς τὸν λόγον τοῦ Προφήτου Ἠλία, ἀντικρὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὠχρωμένου εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαν, μειδίαμα ἰκνοποιήσεως και γαλήνης ἐλαμψεν εἰς τὸ πρόσωπόν σου. Ἀσάλευτος ἐστυλώνεσο κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ δικαίου κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἰδεῶν σου. Καὶ ἐλάμβανες ἐκδίκησιν φρονεύων τοὺς ἐμπρηστὰς και σφαγεῖς. Καὶ ἐλάμβανες ἐκδίκησιν φρονεῦόμενος εἰς τέτοιαν προσπάθειαν, και κρηταιῶνων εἰς τόσον ἐερὰν ὑπόθεσιν ἐκείνους που ἤρχοντο κατόπιν σου νὰ συνεχίσωσι με τὸν ἥρωϊσμὸν τῶν τὸ ἐνδοξον παράδειγμα σου.

Γενναῖα και εὐγενικὴ ψυχὴ τοῦ Πάλμερ Νιουμπολδ σὲ χαιρετίζω με τὸ δικαίωμα συναγωνιστοῦ. Εἰς τὸ 1897 ὑπεχώρεις ἠττημένος εἰς τὴς ιδέας σου.

Εἰς τὸ 1912 ἐθιράμβευσες. Ἐθιράμβευσεν ἢ ἀρετὴ τῶν λαῶν που ἦθελαν νὰ ζήσουν. Ἐθιράμβευσεν ἢ αἰωνία ἠθική τοῦ κόσμου, ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ δίκαιον. Με τὸ αἷμά σου ἐσφράγισες τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν. Κοιμοῦ τώρα ἐν εἰρήνῃ με τοὺς ἄλλους ἥρωας κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν τῆς Ἑλληνικῆς δάφνης που σκεπάζει πολύφυλλη και μυρωμένη τὰ λαμπρὰ παλληκάρια τῆς ιδέας και τοῦ πολέμου.

Εὐάγγελος Χατζηγιῶάννου Βουλευτῆς Στρατιώτης ἐθελοντῆς

Εἰκόνες ἀπὸ τὸν πόλεμον

‘Ο Διάδοχος μετὰ τῶν Πριγκήπων και τῶν Διοικητῶν Παρասκευοπούλου και Λούσμανη

Ἑλληνας και Σέρβοι ἀξιωματικοὶ ἐν Φλωρίνῃ

STEIN S' ORIENTAL
STORES LIMITED

PREMIERE MAISON DE L' ORIENT VENDANT LE MEILLEUR MARCHÉ

VÊTEMENTS POUR HOMMES ET ENFANTS

ROBES, MANTAUX ETC. POUR DAMES & FILLETES

Bonneterie, Chemiserie, Parfumerie, Ganterie, Mercerie, Lingerie fine, Articles de Blanc, Maroquinerie, Chaussures, Articles de Voyage, Modes, Fleurs etc. etc.

LE CAIRE, ALEXANDRIE, TANTAH MANSOURAH, MINIEH, ASSI-
OUT, SALONIQUE, CONSTANTINOPLE (CALATA ET STAMPOUL)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

STEIN LIMITED

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΕΧΩΝ ΤΑΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ, ΕΠΑΝ ΦΟΡΙΑ ΚΤΛ. ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

*Είδη πλεκτικής, ύποκάμισα, αρώματα, χειρόκτια, είδη ψιλικών ύλα
τά είδη έσωρρούχων πολυτελείας ή μη, είδη δερμάτιναυποδήματα,
είδη ταξιδιού, είδη μόδας, άνθη κ. τ. λ. κ. τ. λ.*

ΚΑΙΡΟΝ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΤΑΝΤΑ, ΜΑΝΣΟΥΡΑ, ΜΙΝΙΑ, ΑΣΣΟΛΑΝ, ΘΕΣΣΑ-
ΛΟΝΙΚΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ (ΓΑΛΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΜΠΟΥΛ)

Πρός τοὺς κ. κ. Ὑδρολόγητας τῆς πό-
λεως Ἀθηνῶν.

Ἐκτελούμενον κατ' αὐτὰς εἰς τινὰ σημεῖα τοῦ Ἀ-
δριατικοῦ ὕδραγωγίου ἐργασιῶν καθαρισμοῦ καὶ ἐπι-
σκευῆς αὐτοῦ, παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ὑδρολόγηται οἱ
τε ἐκ τῶν δεξιμενῶν Λυκαβητοῦ καὶ οἱ ἀπ' εὐθείας
ἐκ τοῦ ὕδραγωγίου ἀρδευόμενοι ὅπως ἐπιστώσι τὴν
προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ ὕδατος,
καθόσον, λόγῳ τῶν ἐργασιῶν, ἡ ἐκ τοῦ ὕδραγωγίου
παροχὴ εἶναι μικροτέρας διαρκείας, ἐξ ἧς θὰ προκύψῃ
καὶ μικρὰ ἀνωμαλία καὶ ὡς πρὸς τὰς ὥρας τῆς δια-
νομῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1912

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ὑδραυλικοῦ Τμήματος)